

S etu tem dženšnišim Szenju wuczi nas našch luby Knes Krystus, kak my prawje Kšesčizjenje a prawje ponizni bydž dyrbinny, pschetož psches ton Pocink pschindiemy my kNadzi. Džež pak ton Pocink, menujzy ta Poniznosz neje, tam nemože Boh žaneho Spodobanja mjeci, ani nadny bydž. Kajž my tudy na tymaj dwjemaj Parschonomaj widzimy, na tym Pharisejskim a Zloniku, po kotrejuž Hxempelu my tejšch tudy swjernje wopomnicž mamy

Krystušowu Wucžbu,

- I. So my so na našche dobre Skutki nedyrbinny spuschežecz. ani so psched Bohom tych samych kwalicz; alje
- II. So my pschi tych našche Dowjerenje samoluczny na Božu Smjelnosz stajicz, a wschitko jeho Nadzi pschizpicž dyrbinny,

I. **S** chtož tehodla najprjedy tych Pharisejskich nastupa, da bjechu czi sami pola tych Židow, runje tajzy, jako we Podjanski czi Michojo; woni mjejachu wošebnu Drastu, wošebne Dny kPosczenju a kModlenju, a cžerjachu teje Swjatosczje tak welje, so czi drusy Cžlowekoso luczi Kšeschnizy psched nimi bjechu. Tehodla mjejachu woni tejšch to Meno, so Pharisejszy rjekachu. Pharisejski pak rjeka we Hebrejskej Rečzi tak welje, jako Wošebnik, kiž so wot druhich Ludzi wotdželi, a dže pschedewschitkimi mješto wošebne bydž.

Na to Mjesto bjechu czi Zlonizy, ru-

nje tajzy, kajž pola nas czi Schošarjo a Sastojnizy su, kotřiz to Zlo pschi Wodach a druhe krajne Dawki sa wjeste Penesh wot tych Romstich wotnajimachu, a nuzberichu, twociachu potom a drjechu tych Ludii, kajž sami dzychu. Tehodla jich tejšch kojdy sa lakomnych Bruchaciow, a sa sjaumnych Kšeschnikow dieržesche, kotři tajki Hamt mjejachu, wfotrymi woni Lichomstwo cžerjachu, a tym Ludjom wschitku Cžwjełu nacžinjachu. Tehodla nebjesche kpomyšljenju, so by njechtu bes nimi bohabožajny byt: Runje kajž kpomyšljenju nebjesche, so by njechtu bes tymi Pharisejskimi sčy byt.

A lje našch luby Knes Krystus tudy žyže hinajšche Rožudjenje scžini, a praji: Ton Zlonik je fromny a prawny, ton Pharisejski pak je Kšeschnik, haj, ktemu hjescheže jara wulki a rosny Kšeschnik. Pschetož Lukasch nam jeho Sadžeržeme tak wopishe, so je Džiw, a rosno poštuchacz. Pschetož tak sapoczime won to Pschirunanje: Tjekorski bjechu, kiž sami welje do so džeržachu, jako bychu prawi byli, a druhich sa nicžo mjejachu.

To staj dwaj rosnej Nepoczinkaj tych Pharisejskich, so woni tajzy Ludžo bjechu, kiž niz jeno do so samych welje džeržachu, kotrež budišche Rjeka došž byto, pschetož to je cžertowski Rječ; alje kiž tejšch druhich sa nicžo mjejachu. Tudy pomyšl žebi, sčto by tajkemu Ludakej pomhato, dy by won so tejšch runje Sšmercž modlit, a posčit, dokež ton Cžert